

Ισημερινός!

Κολομβία, Εκουαδόρ και πρώτη γεύση από Περού... Ένα οδοιπορικό ακραίων αντιθέσεων, από την Καραϊβική πάνω στις Άνδεις και από τροπικά δάση στις ερημικές ακτές του Ειρηνικού.

ΝΑ'μαστε, λοιπόν, στην Καρταχένα, στις ακτές της Καραϊβικής, τον πρώτο μας σταθμό στη Νότια Αμερική. Είχαμε ακούσει πολλά για την Κολομβία, τα οποία θα έπρεπε να μας αποθαρρύνουν, όμως ακριβώς γι' αυτό την αντιμετωπίσαμε με περιέργεια και ενθουσιασμό. Στο διακοσμημένο σανλατέρνα «κολεκτίβο» (λεωφορείο) που πήραμε από το αεροδρόμιο για να πάμε στο κέντρο έπαιξε στη διαπασών σάλσα μουσική, ενόσω μπαινόβγαιναν κορίτσια με απύθμενα ντεκολτέ και καυτά σορτς. Αφού περάσαμε από κάποιες φτωχογειτονίες, φτάσαμε στο κέντρο και μείναμε με το στόμα ανοικτό. Στην παραθεριστική συνοικία της Μπόκα Γκράντε, η Καρταχένα θυμίζει Ρίο ντε Τζανέιρο, χάρη στα ψηλά συγκροτήματα κατοικιών, στα μοντέρνα μαγαζιά και στα μοναχικά κορίτσια που πηγαίνουν στην ακτή με προκλητικά μαγιό. Αντίθετα, στην παλιά, οχυρωμένη πόλη ο χρόνος μοιάζει να έχει μείνει στο 1800. Σπίτια με θαυμάσια αρχιτεκτονική, άμαξες, καφέ, θέατρα και μαύρες πωλίτριες φρούτων με παρδαλά φορέματα - αυτή είναι η καρτ ποστάλ από μια πόλη-μνημείο της UNESCO, που ιδρύθηκε το 1533. Αργοί οι ρυθμοί εδώ, ειδικά στη μεσημεριανή σιέστα, τότε που όλοι πίνουν μια σκιά και δε δουλεύει τίποτα. Αυτή είναι η τρομερή και φοβερή Κολομβία; Όχι μόνο...

Με το «καλημέρα», μας έκαναν εντύπωση το υψηλότερο επίπεδο ζωής σε σχέση με τις χώρες της Κεντρικής Αμερικής καθώς και οι τσουχερές -για τα δικά μας στάνταρντ- τιμές. Μια μερίδα «μιλανέζα» (πανέ κοτόπουλο) εύκολα αγγίζει τα 7 με 8 ευρώ στο πιο απλό εστιατόριο. Έπειτα από ένα μαραθώνιο γραφειοκρατικών διαδικασιών, πήραμε το Discovery από το λιμάνι και φύγαμε για Σάντα Μάρτα, την πρώτη πόλη που αποίκισαν οι Ισπανοί στη Νότια Αμερική. Οι αλληπάλληλοι σταθμοί διοδίων θα γίνονταν ο καημός μας στην Κολομβία. Στα πρώτα 250 χλμ. είχαμε πληρώσει περίπου 15 ευρώ - μα είναι δυνατόν; Όμως, δε μας φρέναρε αυτό. Στις επόμενες είκοσι ημέρες κάναμε τελικά πάνω από 2.500 χλμ. στην τέταρτη μεγαλύτερη χώρα της Νότιας Αμερικής, μέχρι να βγούμε στο Εκουαδόρ.

01		03
02	04	

01. Κατεβαίνοντας στη λίμνη Κιχτοτά, που δημιουργήθηκε από μια ηφαιστειακή έκρηξη, οκτακόσια χρόνια πριν. Το πιο απίστευτο θέαμα του Εκουαδόρ.
02. Το Οταβάλο έχει την πιο ζωντανή λαϊκή αγορά στο Εκουαδόρ.
03. Στην Ταγκάνγκα της Κολομβίας οι καταδύσεις είναι πάμφθινες και ο βυθός αρκετά ενδιαφέρον. 04. Τυπικό chicken bus της Κολομβίας.

Σε αυτήν τη διαδρομή ξεδιπλώθηκε μπροστά μας μια χώρα όλο αντιθέσεις. Από τη μία είναι πολύ μοντέρνα, ανεπτυγμένη και ολίγον νεόπλουτη, ειδικά στην Μπογκοτά των 8 εκατομμυρίων κατοίκων. Αχανής πόλη με τρομερά κυκλοφοριακά προβλήματα -δεν έχει καν μετρό-, με απέραντες φτωχογειτονιές στα νότια, αλλά χλιδάτα μαγαζιά και διαμερίσματα στα βόρεια. Όλα αυτά σε ένα οροπέδιο σε υψόμετρο 2.600 μ. Το πρώτο βράδυ εκεί κατασκηνώσαμε σε πάρκινγκ, δίπλα στη φοιτητική γειτονιά της Καντελάρια, μιας και δε βρήκαμε δωμάτιο με λιγότερα από 20 ευρώ. Κυκλοφορήσαμε, αλλά κανένας δε μας κόλλησε για ναρκωτικά, και αυτό ισχύει για όσο μείναμε στην Κολομβία. Η κόκα πουλιέται μόνο στη χονδρική, η λιανική έχει να αντιμετωπίσει ένα στρατό από αστυνομικούς σε κάθε πόλη. Τι δεύτερη ημέρα μας φιλοξένησε ο Λούις, ιδρυτής της Legion Land Rover, της μοναδικής λέσχης Land Rover στη χώρα, στο άνετο διαμέρισμα της θεότρελης μπέρας του, που μαγειρεύει όλο το βράδυ χωρίς να βάλει ποτέ γλώσσα μέσα. Η γειτονιά τους είναι γεμάτη νεόκτιστες πολυκατοικίες με πάρκινγκ και υπαίθριους χώρους.

Ενώ κάπως έτσι ζει η μεσαία τάξη της Μπογκοτά, μερικές μέρες πριν, στο χωματόδρομο προς το Μομπός, αντικρίζαμε το άλλο πρόσωπο της Κολομβίας: χαμόσιπα από τσιμεντότουβλα χωρίς ρεύμα, παιδιά να παίζουν στο χώμα, άνεργους άντρες και γυναίκες να πουλούν μέχρι και κελώνες για να ζήσουν. Μία Κολομβία πραγματική Αφρική! Εκείνο το βράδυ μείναμε με μια θαυμάσια οικογένεια της υπαίθρου, σε μια αυλή με τεράστιο κοτέτσι χωρίς τρεχούμενο νερό. Και ενώ στην Μπογκοτά φορούσαμε φλις τη νύχτα, εδώ βρέχαμε τις πετσέτες μας για να αντέξουμε τη ζέστη στη σκηνή. Σε μια χώρα τόσο κοντά στον Ισημερινό, δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία ποια εποχή πηγαίνεις, αλλά σε τι υψόμετρο κινείσαι.

Για να αποφύγουμε τη ζέστη, κινηθήκαμε κι εμείς από τις Άνδεις. Μη μας ρωτήσετε πώς ήταν η Παναμερική, εμείς ταξιδέψαμε από την ορεινή εθνική, στην οποία η κίνηση, τα τρελά φορτηγά και οι στροφές μας ζάλισαν μέχρι να βρεθούμε στην Μπογκοτά, έχοντας κάνει διάλειμμα σε δύο μικρές, ισπανικές πόλεις: τη Χιρόν και τη Βίγια ντε Λέιβα. Ειδικά τη δεύτερη να τη θυμάστε, είναι η πιο όμορφη πόλη της Κολομβίας, και αυτή με την πιο εντυπωσιακή πλατεία. Τι ζήσαμε σε μια δύσκολη στιγμή της, όταν τα γύρω βουνά καίγονταν για έξι μέρες. Ακόμη πετούσαν πυροσβεστικά ελικόπτερα του στρατού όταν φτάσαμε εκεί.

Από την Μπογκοτά κατηφορήσαμε και πάλι από τις Άνδεις, και ακολουθήσαμε τον ποταμό Μαγκνταλένα -το «Μισισιπί της χώρας», όπως τον λένε- μέχρι τα νότια. Κάναμε στάση στο Σαν Άγκουστίν, τους Δελφούς της Κολομβίας, μιας και εκεί βρίσκονται τα ερείπια ενός προϊσπανικού πολιτισμού χωρίς όνομα, από τον οποίο έχουν απομείνει κάτι μυστηριώδη, μονολιθικά αγάλματα, όμοια με εκείνα που υπάρχουν στα νησιά του Πάσχα στον Ειρηνικό. Μείναμε σε αγρόκτημα, χαθήκαμε στην κεντρική αγορά, βρήκαμε τις πηγές του ποταμού Μαγκνταλένα και στη συνέχεια πήραμε ένα σκληρό χωματόδρομο για να αποφύγουμε, λόγω της παρουσίας αναρτών. Και εμείς γι' αυτό ακριβώς την πήραμε! Φυσικά, ανάρτες δε μας την έπεσαν, ούτε χρειαστήκαμε έξω ώρες (που μας έλεγαν οι ντόπιοι), αλλά λιγότερες από τέσσερις για 150 χλμ. Χορτάσαμε σκληρό χώμα και λακκούβες, εκεί ψηλά στα 3.200 μέτρα μέσα στα σύννεφα. Όταν φτάσαμε στο Ποπαγιάν, νιώσαμε ότι η Κολομβία είχε τελειώσει για εμάς. Ακόμα μία αποικιακή πόλη είναι, όπου τα πάντα είναι βαμμένα λευκά. Την επόμενη ημέρα ήρθε και μας βρήκε ένα ζευγάρι Γερμανών: «Θέλουμε να πάρουμε αυτόν τον δρόμο, αλλά μάθαμε για τους ανάρτες. Τι κάνουμε;». Εμείς τους ενθαρρύνσαμε να πάνε.

Δεν ξέρουμε τι απέγιναν...

“Στον Ισημερινό, δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία ποια εποχή πηγαίνεις, αλλά σε τι υψόμετρο κινείσαι.”

Falso positivo

Θα γνωρίζετε ότι η Κολομβία είναι η Νο 1 παραγωγός χώρα κοκαΐνης στον κόσμο. Πιθανόν να έχετε διαβάσει κατά καιρούς για τον εμφύλιο που μαινεται εδώ και δεκαετίες στα τροπικά δάση της χώρας ανάμεσα στο αντάρτικο του FARC -το στρατιωτικό δεκανίκι των καρτέλ- και στην παραστρατιωτική οργάνωση ELN. Αποτέλεσμα του εμφυλίου ήταν να κατακτήσει η Κολομβία μία από τις πιο επικίνδυνες χώρες του κόσμου. Μόνο το 2000 καταγράφηκαν 3.572 απαγωγές. Το 1999 ξεκίνησε το πρόγραμμα Plan Colombia, για να καθαρίσει η χώρα από τα καρτέλ, το οποίο έθεσε ως κεντρικό άξονα της πολιτικής του ο σημερινός πρόεδρος Αλβάρτο Ουρίμπε, όταν ανέλαβε την κυβέρνηση, το 2002. Με τη συνδρομή των ΗΠΑ, που επένδυσαν 1,6 δισ. δολάρια κυρίως για την ενίσχυση του κολομβιανού στρατού, τα καρτέλ κοκαΐνης μπορεί να μην πατάχθηκαν, η παραγωγή όμως της πανάκριβης σκόνης μειώθηκε αισθητά, το ίδιο και το έγκλημα στη χώρα, η οποία τελευταία ξαναμπαίνει στον τουριστικό χάρτη. Το αντάρτικο βέβαια παραμένει, αν και αποδυναμωμένο, στις δυσπρόσιτες ζούγκλες της Κολομβίας, ενώ οι επιχειρήσεις του στρατού έχουν και παράπλευρες απώλειες. Αρκετοί αθώοι, κυρίως νέοι από φτωχές οικογένειες, έχουν χάσει τη ζωή τους σε στρατιωτικές επιδρομές, για χάρη μιας πολιτικής που πασχίζει να φέρει θετικά αποτελέσματα. Ένα τεράστιο σκάνδαλο, το λεγόμενο «falso positivo», ταλανίζει πλέον τη χώρα, όπως είδαμε κι εμείς σε διαμαρτυρίες γονέων έξω από το προεδρικό μέγαρο στην Μπογκοτά.

Roller coaster!

Περάσαμε τα σύνορα του Εκουαδόρ σε χρόνο-ρεκόρ 20 λεπτών, λίγο πριν νυχτώσει, και έκτοτε για κάποιο λόγο όλο μας έπιανε νύχτα στη χώρα, οπότε θέλαμε να κατασκηνώσουμε. Η αλήθεια είναι ότι δεν προλαβαίναμε να απαθανατίσουμε τοπία, λαϊκές αγορές και γυναίκες ντυμένες παραδοσιακά, με τα μάλλινα καπέλα τους και τα μοβ πόντσο. Το Εκουαδόρ έχει πάρει το όνομά του από τη γεωγραφική του θέση - «Ισημερινός» είναι στα ελληνικά η επίσημη ονομασία του. Εδώ ανήκουν τα νησιά Γκαλάπαγκος, Σαφώς και θέλαμε να επισκεφτούμε τον τόπο όπου ο Δαρβίνος ανέπτυξε τη θεωρία της εξέλιξης των ειδών, όμως ήταν απαγορευτικό εγχείρημα για τον προϋπολογισμό μας.

Όπως και το Περού, το Εκουαδόρ περιλαμβάνει τρεις εντελώς διακεκριμένες κλιματικές ζώνες: αδιαπέραστο τροπικό δάσος στα ανατολικά, την οροσειρά των Άνδεων στο κέντρο και τα τροπικά πεδινά που μεταβάλλονται σε έρημο στο νότιο μέρος της. Μέσα σε μία ημέρα μπορείς να αλλάξεις τρεις εποχές, κάτι που ζήσαμε κι εμείς όταν από τη λίμνη Κιλοτόα, στα 4.000 μ., κατεβήκαμε από ένα λασπόδρομο μέσα στην ομίχλη στην πόλη Λαμανά. Ενώ παγώναμε το μεσημέρι, ιδρώναμε το βράδυ, και την επομένη επιστρέψαμε στο χειμώνα, καθώς πηγαίναμε στην πανέμορφη πόλη Κουένκα, μέσω ενός εξώκοσμου τοπίου γεμάτου μικρές λίμνες στο εθνικό πάρκο Ελ Κάχας. Μάλιστα, μία ημέρα πριν, είχαμε ανέβει στα 4.645 μ. με το αυτοκίνητο στο φηφαισίο Κοτοπάξι, το οποίο είναι ψηλό σχεδόν όσο το Κιλιμάντζαρο. Για τρεις μέρες, το Discovery δεν ταξίδευε απλώς πέρα δώθε, αλλά και πάνω κάτω, σαν roller coaster, σαν τρενάκι του λούνα παρκ... Οι αναθεώσεις ανάμεσα στις πόλεις των Άνδεων και στα πεδινά της χώρας δε σταματούν στο κλίμα. Οι φυσιογνωμίες στο βουνό είναι σκληρές, ηλιοκαμένες. Οδηγώντας στις Άνδεις, συναντάς κυρίως γυναίκες βοσκούς με τα παιδιά τους, ντυμένες όλες παραδοσιακά, με χρωματιστά πόντσο, βελούδινα πεδιλιάκια και μάλλινα καπέλα που κρύβουν τα σκούρα μάτια τους. Από τη μία ζηλεύεις τους ανθρώπους αυτούς που ζουν μέσα σε τόσο όμορφα τοπία, από την άλλη απορείς με τις ανοχές τους.

Στη Βιλκαμπάμπα, στα νότια της χώρας, βρήκαμε τον απόλυτο παράδεισο για εναλλακτικούς ταξιδιώτες, που έρχονται εδώ για να βρουν το ελιξίριο της ζωής, μιας και για δεκαετίες κυκλοφορούσε ο μύθος ότι οι ντόπιοι έφταναν να ζουν μέχρι 140 χρόνια. Πίσω από το μύθο κρύβεται ένας θεότρελος Αμερικανός, αυτοαποκαλούμενος προφήτης και γκουρού του ελεύθερου έρωτα, που έζησε και πέθανε στην εύφορη αυτήν κοιλάδα με το ψευδώνυμο «Τζόνι Λαβγουίσοντο». Παιδί του παραισθησιογόνου κάκτου που ευδοκμεί στην περιοχή πρέπει να ήταν...

Για να διαβάσετε αυτές τις γραμμές, σημαίνει ότι δεν πειστήκαμε να μείνουμε μέχρι τα βαθιά γηρατειά μας στη Βιλκαμπάμπα. Γεμίσαμε πετρέλαιο στα σύνορα, στην πόλη Μακαρά, και με ένα γέμισμα φτάσαμε από την Παναμερικήνα στη Λίμα, περνώντας από την έρημο που απλώνεται στις ακτές του Ειρηνικού. Είμαστε στην πόλη απ' όπου ξεκίνησε κατά κάποιον τρόπο το όνειρο που ζούμε εδώ και περίπου χίλιες μέρες. Το 2005 στο Περού είχαμε κάνει την πρόβατζενεράλε γι' αυτό το ταξίδι, όπως μπορεί να θυμάστε όσοι είστε σταθεροί αναγνώστες με δυνατή μνήμη. Από εδώ, πλέον, ξεκινά ένα συναρπαστικό οδοιπορικό προς τη Γη του Πυρός, που θα μας περάσει από το αποκλεισμένο Μάτσου Πίτσου (παραμένει κλειστό λόγω των φονικών κατολισθήσεων του Ιανουαρίου), τη λίμνη Τιτικάκα, τις αλυκές Ουγιούι της Βολιβίας, την έρημο Ατακάμα και τις σεισμόπληκτες περιοχές της Χιλής. Σε μια περίοδο που ο κόσμος εδώ πίστεψε ότι προς στιγμήν ήρθε το τέλος του κόσμου (λόγω του τρομακτικού σεισμού, και όχι της οικονομικής κρίσης που βιώνει η Ελλάδα), εμείς οδεύουμε προς το γεωγραφικό τέλος του κόσμου, τη μακρινή Ουσουαία... Α. Τ. >>>

THE WORLD OFFROAD

ΚΑΡΤΑΧΕΝΑ - ΛΙΜΑ

9 771105 128005

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ: ΚΟΛΟΜΒΙΑ 5.200-6.600 COP (0,53-0,67 ΕΥΡΩ/ΛΙΤΡΟ) ΠΕΣΟΣ/ΓΑΛΟΝΙ, ΕΚΟΥΑΔΟΡ 1,03 USD/ΓΑΛΟΝΙ (0,2 ΕΥΡΩ/ΛΙΤΡΟ), ΠΕΡΟΥ 9,5-10 SOL/ΓΑΛΟΝΙ (0,64-0,68 ΕΥΡΩ/ΛΙΤΡΟ) **ΛΙΘΩΙΑ:** ΚΟΛΟΜΒΙΑ 7.500 COP/100 ΧΛΜ. **ΕΘΝ. ΠΑΡΚΟ ΤΑΪΡΟΝΑ:** 84.000 COP ΑΡΧ. **ΧΩΡΟΣ Σ. ΑΓΚΟΥΣΤΙΝ:** 30.000 COP **ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΚΟΤΟΠΑΣΙ:** 10 USD **ΚΑΡΤΑ SIM:** ΚΟΛΟΜΒΙΑ 3.000 COP, ΠΕΡΟΥ: 15 SOL **ΙΣΤΙΜΙΑ:** 1 ΕΥΡΩ = 2.600 COP (ΠΕΣΟΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ) = 1,37 USD (ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΕΚΟΥΑΔΟΡ) = 3,9 SOL ΠΕΡΟΥ

TA NEA TOY DISCOVERY
ΧΛΜ. DISCOVERY: 146.504
ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 137.504
ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 5.182
ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 662
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 12,7 ΛΙΤΡΑ/100 ΧΛΜ.

Στο Εκουαδόρ, σε μεγάλο υψόμετρο, παρατηρήσαμε εκπληκτική γαλάζια καννού από την εξάτμιση. Ανυσχάσαμε, μέχρι που αντιληφθήκαμε ότι το ίδιο συμβαίνει σε κάθε πετρελαιοκίνητο στη χώρα. Τι σκ... έχει μέσα το τοπικό ντίζελ; Στο Τρουχίγιο του Περού αλλαξάμε τακάκια πίσω στα 145.950 χλμ., ύστερα από 53.000 χλμ.! Στη Λίμα ένας συνάδελφος δημοσιογράφος, του περιοδικού Ruedas & Tuercas, μας σύστησε στη Manasa, την άρτια οργανωμένη Land Rover του Περού (Ave. Xavier Prado 1110), όπου μας προσέφεραν ένα πλήρες σέρβις εντελής δωρεάν, μόλις 6.000 χλμ. μετά τον Παναμά. Έτσι, για πρώτη φορά δοκιμάζουμε συνθετικό λάδι Eliaion της YPF Repsol 5W-40. Επιπλέον, μας άλλαξαν τα μπροστινά τακάκια που είχαν λιώσει, βοηθώντας στο κιβώτιο και στο κιβώτιο μεταφοράς (που δεν τις βρήκαμε πουθενά στο ελεύθερο εμπόριο) καθώς και την κεντρική μονάδα του χειρόφρενου, όμως αυτό δε λειτούργησε. Άλλαξαν την ηλεκτρονική μονάδα του κιβωτίου -πάντα σε καθεστώς εγγύησης-, αλλά χειρόφρενο και πάλι δεν έχουμε, πιθανώς επειδή πρέπει να αλλαχθούν οι πίσω δίσκοι. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζουμε απότοτοι. Gracias, amigos Peruanos!

28-31/1/2010
Καρταχένα, 132.322 χλμ.:
 Hola, Νότια Αμερική! Μεγάλη μάχη για να εκτελιώσουμε το αυτοκίνητο...
1-2/2/2010
Πάρκο Ταΐρονα, 132.595 χλμ.:
 Κατασκηνώνουμε στον πιο παρθένο βιότοπο της Κολομβίας, πάνω στην Καράϊβική, παρέα με έναν Ελληνοβρετανό ταξιδιώτη, τον Ντίνο Μουτσιόπουλο.
3/2/2010
Ταγκάνγκα, 132.658 χλμ.:
 Κάνουμε καταδύσεις στο ψαροχώρι αυτό, που θυμίζει έντονα Ελλάδα.
4/2/2010
Μομπός, 132.954 χλμ.:
 Στην απομονωμένη πόλη στις όχθες του ποταμού Μαγκνταλένα, αντικρίζουμε το παραδοσιακό πρόσωπο της Κολομβίας.
5/2/2010
Χιρόν, 133.303 χλμ.:
 Κατασκηνώνουμε στο κεντρικό πάρκινγκ της ισπανικής αυτής κωμόπολης, λίγο έξω από την πολύβουη Μπουκαραμάνγκα.
6-9/2/2010
Σαν Χιθ, 133.423 χλμ.:
 Στάση για συγγραφή στο ορεινό χωριό που έχει μετατραπεί σε «Μέκκα» δραστηριοτήτων περιπέτειας, όπως είναι το ράφτινγκ και το παραπέντε.

10/2/2010
Βίγια ντε Λέιβα, 133.603 χλμ.:
 Πυροσβεστικό ειδικότερα προσπαθούν να κατασβέσουν τη φωτιά που άναψε έξι ημέρες πριν στα βουνά γύρω από το πανέμορφο αυτό χωριό με την τεράστια ηλακόστρωτη πιλατεΐα.
11/2/2010
Μπογκοτά, 133.821 χλμ.:
 Περνάμε από την «κοιλιά των δεινοσαύρων» και φτάνουμε βράδυ στην πρωτεύουσα, για να κατασκηνώσουμε σε πάρκινγκ της κεντρικής αγοράς.
12/2/2010
Μπογκοτά, 133.852 χλμ.:
 Μας φιλοξενεί στο σπίτι του ο ιδρυτής της τοπικής λέσχης Land Rover (www.legionlandrover.com)
13/2/2010
Ριβέρα, 134.172 χλμ.:
 Κατηφορίζουμε από τις Άνδεις και ταξιδεύουμε παράλληλα με τον ποταμό Μαγκνταλένα, για να κατασκηνώσουμε στις προσφιλείς θερμές πηγές κοντά στην πόλη Νέιβα.
14/2/2010
Σαν Αγκουστίν, 134.383 χλμ.:
 Κατασκηνώνουμε σε ένα αγρόκτημα (2,5 εκ. μ.²) και επισκεπτόμαστε το σημαντικότερο αρχαιολογικό χώρο της Κολομβίας.
15-16/2/2010
Ποπαγιάν, 134.568 χλμ.:
 Η δεύτερη μεγαλύτερη ισπανική πόλη της χώρας, μετά την Καρταχένα.

17/2/2010
Σαν Γκόμπριελ, 134.934 χλμ.:
 Μπαίνουμε με συνοπτικές διαδικασίες στο Εκουαδόρ και κοιμώμαστε σε πάρκινγκ με θέα στο χωριό. Πολύ κρύο!
18/2/2010
Κίτο, 135.153 χλμ.:
 Δισσχίζουμε τον Ισημερινό και φτάνουμε στην πρωτεύουσα, που βρίσκεται σε υψόμετρο 2.850 μ.
19/2/2010
Κοτοπάξι, 135.270 χλμ.:
 Ανεβαίνουμε στα 4.650 μ. και κατασκηνώνουμε στις πλαγιές του πανέμορφου ηφαιστείου, παρέα με το φύλλο του πάρκου.
20/2/2010
Λομονά, 135.514 χλμ.:
 Ζέστη και υγρασία στα πεδινά, έπειτα από πολύωρο ταξίδι στη μαγευτική λίμνη Κιλιτόσα, στα 4.000 μ.
21-22/2/2010
Κουένκα, 135.858 χλμ.:
 Η πιο όμορφη πόλη του Εκουαδόρ και με τα καλύτερα γιλεκτά!
23-24/2/2010
Βιλακασπίμα, 136.108 χλμ.:
 Από την περιώνυμη κοιλάδα της μακροζωίας αποχωριτούμε το Εκουαδόρ. Δε ζητάμε να δοκιμάσουμε τον παρισθησιγόνο κάκτο του Σαν Πέδρο...

25/2/2010
Ταμπογκράντε, 136.427 χλμ.:
 Με συνοπτικές διαδικασίες μπαίνουμε στο Περού. Κατασκηνώνουμε στο εστιατόριο, όπου δοκιμάζουμε το πρώτο μας σεβίτσε (ωμά ψαρικά «ψημένα» σε ήμερνο).
26/2/2010
Χουαντόσκο, 136.924 χλμ.:
 Φτάνουμε στο Τρουχίγιο και αποσυρόμαστε στο παραθαλάσσιο θέρετρο με τις παραδοσιακές βάρκες από καλάμι «κατόρα».
27/2/2010
Παναμερικόνα, 137.206 χλμ.:
 Κοιλάμε για τρεις ώρες σε έναν αμμόλοφο δίπλα στην εθνική! Ξεκοιλάμε όταν νυχτώσει με πανσέληνο.
28/2/2010
Λίμα, 137.504 χλμ.:
 Φτάνουμε στην πρωτεύουσα και συναντιόμαστε με τον Δημήτρη Παρούση, το γνωστό godimitris.gr, ύστερα από τρία χρόνια φιλίας μέσω Skype!

